

I H M E I T Ä

Tähän aikaan vuodesta päivä
on vain pari kolmosenkiertoa
ja ihmiset sammuvat aikaisin.

Ismo Kiesiläisen runoja

2002-2006

IHMETÄ

Pakkasyö Vantaalla,
etelän pienessä Kemin näköisessä kaupungissa.
Kiipeilytelineen huipulla kerroin
tuolla on Kehä kolmosen valot ja äänet.

Sinä puhuit Jumalasta,
sanat näkyivät hengityksenä ilmassa.
Minä mietin että jos
maailma onkin jo loppunut
ja me täällä sulkemisajan jälkeen.

Keravanjoki lipui ja jäätyni
savenharmaaksi riitteeksi.
Varpaita alkoi kipristellä.

Esittelin saippuatehtaan siluetin
ja kerroin kuinka se puretaan
rivitalojen alta,
vaikka se on korkeampi.

Kuvittelimme taivaalle saippuakuplia
ja minä mietin:

Ihmeistä suurin
on uskoa ihmeisiin
vaikka tietää ettei niitä ole.

Viimeiset vuotensa hän istui Kallion kirkon portailla odottamassa Jeesusta. Vanha nainen, kansaneläkkeen mittainen, nutturan kanssa ehkä pari senttiä päälle.

Minä olin hänen ainoa pojanpoikansa, toisen polven vantaalainen ateisti. Kävin joskus tapaamassa häntä, kun olin kaupungissa, mutta isoäiti ei ollut tuntevinaan minua. Herra oli nyt hänen Jumalansa, eikä hän pitänyt muista.

Ja sitten eräänä päivänä Jeesus tuli, kolmosen ratikalla. Hän polvistui ja otti isoäitiäni kädestä.

- Saanko luvan, Herra kysyi. Isoäiti hehkui tähtien valoa.

Kun musiikki alkoi, he tanssivat Karhupuiston halki, kirjaston takapihalla astuivat taivaaseen.

Aamulla Porthaninkatu oli jäässä. Riippumatta siitä minne olimme menossa, liu'uimme kaikki Ympyrätalolle.

Vuorotellen yritimme nousta jäistä mäkeä, mutta yritys oli turha: tulimme alas kuka mitenkään päin. Ohikulkijoissa herätimme hilpeyttä.

- Mikä syy myöhästyä töistä! ajattelimme ja nauroimme.

Joku ehdotti, että hakisimme Alkosta lämmikettä. Niin teimme. Perustimme leirin ja koimme ihmeellistä yhteisöllisyyttä.

Tuli ilta. Pimeys laskeutui peitoksi Kallion ylle ja veti verhot ikkunoihin. Valojen sammussa me tulimme osaksi pyöreän rakennuksen hiilenmustaa seinää. Yksi kerrallaan kaupunkilaiset sulki silmänsä ja vaipuivat toiveikkaaseen uneen.

Vuosia myöhemmin näen sinut hampurilaisravintolan
kassajonossa.

Sinulla on vaunuissa lapsi
ja näytät muutenkin vanhemmalta.

Kysyn uteliaisuuttani,
katoaako lapsi sisältä, kun se tulee ulos?

Ei, sanot hymyillen,
lapsi vaunuissa pyörittää päätään:

Me lisäännymme jakautumalla,
niin kuin rakkaus.

KYLÄN TALOISSA OLI HARJAKATOT

Isä asuu vuokratalossa
takataskussa tuhat työtöntä yötä
ja yksi toimeentulotuen mentävä reikä.
Mutta lähiöbaarissa ei kysellä
siellä kaikki tulevat toimeen.
Kulmapöydässä isä kertoo teoriastaan:

Maailma koostuu neljästä peruselementistä
betonista, betonista, betonista ja betonista.
Eikä tämä maailmankatsomus ole pessimistinen,
hän huomauttaa,

ei ole realistisia haaveita!

On realismia, ja siksi haaveita.
Pitää nähdä kauneutta kaikissa kasvoissa
kuvitella valomerkin kihelmöivä kirkkaus,
liioiteltujen lupausten lämpö!
Pitää nähdä maailmankaikkeuden matemaattinen malli.

Kuinka kaikki koostuu neljästä elementistä
ja lepää ontelolaatan varassa.

Joku luki lehdestä, että tämä meidän elämänmuotomme on nyt liitetty Naturaan. Nuo kymmenen kerrostaloa pohjoisessa, alikulkutunnelit, ja tämä kuolleen arkkitehdin kahdeksas ihme, josta 60-luvulla kirjoitettiin eri tavalla.

Kylä suojellaan ja alue ympäröidään muurilla, jota lapset eivät näe. Sen sisäpuolella eletään luonnontilassa.

Asemalle sijoitetaan kaksi pyöriäistarkkailijaa valvomaan toimintaohjeiden toteutumista.

On yö, olen yövartija omalla ikkunallani.
Kuvittelen kaduille ihmisiä,
kuvittelen heille tarinan ja suunnan
tapoja, joilla he voisivat muuttaa elämääni.

Yhtäkkiä sinä heräät ja kysyt:
mikä on tärkeää?

Avaan suuni, annan sanojen tulla
vaikka on niin pimeää etten itse niitä näe.
Sinä hymyilet ja rauhoitut,
uni ottaa taas sinun päästäsi kiinni.

Pihakadun pyöriäiset sukeltavat pinnan alle
Minun työni, yöni on täysi.

Viime yönä näin ennennäkemätöntä unta.
Tämän kylän taloissa oli harjakatot
ja harjakaisia vietettiin harva se päivä.
Kaikki oli vanhaa ja kaikki oli uutta,
eikä elämä ollut hektistä.
Se oli hetkistä.

LYHYT TARINA KAUPUNGISTA

Tulin peltojen halki tähän pieneen kaupunkiin
jota en ennen osannut kuvitella.

Kuinka aika ja ihmiset ovat täällä eri suhteessa toisiinsa,
kuinka tila on yhtä lailla seinien ulkopuolella
ja meri aukeaa eri tavalla,
ei rajana vaan porttina.

Kaikki alkoi aiemmin
olin alkanut sitoa köyttä arkipäivien riekaleista,
kunnes eräänä yönä laskin sen alas ihmisten katseiden välistä
ja pakenin.

Vastarannalta tuuli puhalsi hiuksia kasvoilleni,
niitä pitkin minä kävelin kunnes loppuivat.
Kuljin taivaanrantakallioita, metsämansikkapaikkoja.
Tervehdin postikorttien tekijöitä,
sillä heillä oli kissanpäivät.

Ja nyt olen täällä, mukulakivikaduilla,
rapattujen seinien sisällä.
Edessä aukeaa meri.

Vielä olen vieras mutta luulen
jos tulen tänne uudestaan
en palaa koskaan.

Satamassa valkoinen purjelaiva lipui aallonmurtajan suojaan.

Rannalla poika sanoi:

- Katso isä, valkeus tuli.

Mietin, että siinä ne olivat:

Isä ja poika,

ja henki, joka liikkui vetten päällä.

Heitin pinnan alle kiven ja siitä kivistä

tuli peruskivi.

Muutin ullakkohuoneistoon,
jonka löysin eräänä iltana etsiessäni kotia.

Asetuin ja kirjoitin paljon.

Kirjoitin, että elin tuossa kaupungissa elämäni loppuun
saakka,
että punoin arjen riekaleista köysyä
että pakenin

Että kirjoitin itselleni siskon,
joka eräänä yönä herättää minut ja kysyy:

Miten sinusta tuollainen tuli,
kuka sinut kirjoitti?

KUN AAMULLA HERÄSIN, OLIN MUUTTUNUT
KOTIKAUPUNGIKSENI

Sulje silmäsi.

Tältä näyttää Vantaa:

syksyinen rypsiä kasvava taivas
kahden julkisivuremontin välissä.

DC-9:n äänessä on lapsuudenlopuntunnelma.

Mietit miltä elämäsi kuulosti, kun se tuli kohti
ja kun se etäännyy,

Dopplerin ilmiö

yhtäkkiä selittää kaiken.

Lentokone on syöksynyt kauppakeskukseen.

Illalla pääministeri puhuu televisiossa

ja vakuuttaa:

Emme suostu sotimaan terroristien kanssa.

Ravintolan vessassa aamuyöstä havahtuin,
olin joutunut tulevaisuuteen. Se oli syvänsininen.

Astuin ulos.

Ystäväni olivat lähteneet, valot kirkkaampia
ja ihmiset vieraissa vaatteissa. Muovia oli
ja se hohti neonväreissä.

Kävin kotitalollani ja ikkunasta näin,
miten vaimoni oli vanhentunut. Tuli ilta.
Palasin ravintolaan
ja ennen pitkää menneisyyteen.

Mitä tulevaisuudesta muistin, kirjoitin vessan seinään.

Ennen nukkumaanmenoa olemme eronneet.

Nyt minä nukun, sinä valvot.

Pimeän hiukkaset syöksyvät tuuletuskanavista
ja peittävät ihosi pinnan. Minä näen unia

joissa painat varpaasi vasten hiekkaa,
nousest kevyenä ilmaan ja lennät
aina siihen maahan ja taivaaseen saakka
josta kerran paha aavistamatta pakenit.

Unen läpi kuulen sanat,
jotka kirjoitat aamun lehden nurkkaan:

Ole varuillasi, ihminen
ole varuillasi, iho

milloin tahansa voi tulla yö.

Kun aamulla heräsin, olin muuttunut kotikaupungikseni:

koleiksi kaduiksi logistiikkavarastojen väleihin,
heitteillejätetyiksi lähiöiksi savimaiden rannoille
nuorukaiseksi, josta piti tulla jotain suurta.

Pitkään sinä harhailit kaduillani,
ehkä myöhemmin löysit kodin, pihakeinun
lapsillesi. Eikä se ollut rakkautta,
vähäinen vastentahtoinen järkiavioliitto.

Kun seuraavana aamuna heräsin, päätin muuttaa

kaiken.

En tiedä miten jouduin tähän maisemaan
Muistaakseni kurotin jotain yöpöydältä
mutta väsyin kesken

Näin vastaan, kun kysyt
miksi juuri minä olen juuri tässä.

Kysyt sitä äänellä,
jolla on tapana ihmetellä olemassaoloa
 kuin lapsi ja sellaisia me olemme
 ja se jos mikä on jotenkin lohdullista

Muistaakseni kurotin jotain yöpöydältä
mutta väsyin

se jos mikä

MEITÄ ON KÄSITELTÄVÄ VAROVASTI

1

Kun ovikello soi
oli toimittava ripeästi
saatoit lähteä
ennen kuin olit tullutkaan

Enimmäkseen seisoimme ovenraossa

vain joskus
istuimme.

2

Sait minut
kirjoittamaan
kaikista niistä

joista oli jäänyt
kirjoittamatta

3

Sinulla oli tapana lähteä ennen
kuin herään
Sinä pelkäsit hyvästejä ja minä
kaipasin

salaa

en nukkunut
silmäystäkään.

4

Takerruimme toisiimme niin varovasti
että tuskin tunsimme

(Välissämme oli aina tilaa niille
joita kaipasimme)

Ehkä hiuksemme ristesivät

hetken

5

Meitä on käsiteltävä
varovasti

olemme vain lainassa
tulevilta rakkailtamme

SIKSIKÖ KAIKKI VESI

1

Viime yönä näimme levotonta unta

Väliimme oli kasvanut pavunvarsi

kuin pihakoivu asfalttiin

kiivettäväksi

Sinä Jane ja minä pieni

poika jota huimasi jo

kolmessa metrissä

Tikkurilan uimahallin kylmällä kaakelilla

hyppytornin alla

sait etumatkaa

ja jouduimme omiin uniimme

Ilma on viittä vaille 39
olemme sumua rannikkoasemien yllä
Sinä hymyilet ohi
 ja minä väistän takaatulevia ohituskaistalla
Voi hyvä isä me lennämme
 tämä on raekuuro ja me
 olemme rakeita
Sadamme lämpimiin maihin
 kuin sammakot tänä yönä ja
 sulamme

Alakerran äänistä sinä olet se joka nauraa
minä olen se joka ei ole siellä
mutta kuka on se kolmas?

Kaikki peittyi lähestyvään raekuuroon
kohta se on täällä
ja me hukumme mustelmiin

Onko tämä puu vai onko radiomasto
jonka latvuksiin pakenin

Meri on peittänyt kaiken
saaret ovat rintoja ja syvällä
sinun sisälläsi nahkiainen tekee pesää
ja sillä on majavan katse

Siksikö nyt tulvii

Siksikö kaikki vesi

Aamuyöstä istut ikkunalla
jossain Pekka Ruuskan kappaleessa
päiväpeiton alla

Luulen että vielä hetki sitten
pyyhit hikeä otsaltani